

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M-GmbH

Strona pozwana: Finanzamt für Körperschaften

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 11 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą 2006/112/WE”) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi § 2 ust. 2 pkt 2 Umsatzsteuergesetz (niemieckiej ustawy o podatku obrotowym, zwanej dalej „UStG”) w zakresie, w jakim na mocy tego przepisu spółka osobowa (tutaj: GmbH & Co. KG [spółka komandytowa, w której komplementariuszem jest spółka z o.o.]), w której oprócz podmiotu dominującego wspólnikami są nie tylko osoby, które pod względem finansowym są włączone do przedsiębiorstwa podmiotu dominującego zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 2 UStG, nie może być spółką zależną w ramach grupy podatkowej VAT?
- 2) W razie udzielenie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:
 - a) Czy art. 11 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾, w świetle zasad proporcjonalności i neutralności, należy interpretować w ten sposób, że może on uzasadniać wyłączenie spółek osobowych tego rodzaju, o których mowa w pierwszym pytaniu prejudycjalnym z grupy podatkowej VAT z tego względu, że w prawie krajowym nie istnieje w przypadku spółek osobowych wymóg zachowania określonej formy w odniesieniu do zawarcia i zmiany umowy spółki i że w przypadku umów mających charakter wyłącznie ustny mogą istnieć w indywidualnych przypadkach trudności w wykazaniu włączenia pod względem finansowym spółki zależnej do przedsiębiorstwa podmiotu dominującego?
 - b) Czy stosowaniu art. 11 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE stoi na przeszkodzie sytuacja, gdy ustawodawca krajowy nie miał zamiaru zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania lub unikaniu opodatkowania już w chwili przyjęcia danego środka?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s.1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 września 2019 r. w sprawie T-27/18 RENV, FV przeciwko Radzie, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez FV

(Sprawa C-875/19 P)

(2020/C 77/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: FV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 19 września 2019 r. (T-27/18 RENV) i orzeczenie zgodnie z żądaniami wnoszącej odwołanie sformułowanymi w pierwszej instancji, a co za tym idzie, stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny sporządzonego w odniesieniu do wnoszącej odwołanie za rok 2013;
- Obciążenie Rady całością kosztów obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za rok 2013. W ramach zarzutu odwołania wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, naruszenie przez Sąd obowiązku przeprowadzenia kontroli i obowiązku uzasadnienia oraz przeinaczenie danych zawartych w aktach sprawy, a po drugie, naruszenie zasad zawartych w przewodniku przeprowadzania ocen, obowiązku uzasadnienia i obowiązku staranności, a także oczywisty błąd w ocenie.

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył zasady zawarte w przewodniku przeprowadzania ocen, wymagając istnienia i przedstawienia zaświadczeń lekarskich i uznając, że jej nieobecności nie były usprawiedliwione i mogły w sposób ważny stanowić element brany pod uwagę w ramach oceny rocznej. Wnosząca odwołanie twierdzi ponadto, że decyzja o koniecznym, czy wręcz automatycznym uwzględnieniu jej nieobecności lub spóźnień celem przyjęcia w stosunku do niej negatywnej oceny jest niezgodna z prawem. Wreszcie podnosi ona, że Rada nigdy nie zakwestionowała zdrowotnych przyczyn jej nieobecności lub spóźnień ani też nie sankcjonowała usprawiedliwienia nieobecności przez przyjęcie środków administracyjnych; zatwierdziła też wnioski o usprawiedliwienie *ex post* spóźnień. Sąd zaprzeczył więc sam sobie i przeinaczył dane zawarte w aktach sprawy.

W dalszej kolejności wnosząca odwołanie wskazuje, że brak regularnej obecności w miejscu pracy nie oznacza sam z siebie braku stałego wysiłku. Co więcej, nie zastosowano względem wnoszącej odwołanie żadnego zindywidualizowanego systemu godzin pracy. Podobnie, ogólny komentarz kwalifikujący „poczucie obowiązku” jako wyjątkowe, może przełożyć się wyłącznie na ocenę „doskonałą”. Co się tyczy oceny „jakości pracy”, uzasadnienie sprawozdania z oceny nie odnosiło się, zdaniem wnoszącej odwołanie, do samego poziomu świadczonej przez niej pracy. Wreszcie, jeśli chodzi o „zdolność do pracy w zespole” i „stosunki międzyludzkie”, Sąd pominął w przekonaniu wnoszącej odwołanie szereg elementów zawartych w aktach sprawy. Tym samym Sąd miał przeinaczyć dane zawarte w aktach sprawy, popełnić błędy w interpretacji i uzasadnieniu, naruszyć zasady zawarte w przewodniku przeprowadzania ocen i nie dopełnić obowiązku przeprowadzenia w sposób ważny i poprawny kontroli oczywistego błędu w ocenie.

Wreszcie, wnosząca odwołanie twierdzi, że w zaskarżonym wyroku pominięte zostały kwestie znęcania się na podłożu zawodowym i nękania psychicznego, których była ona ofiarą. Sąd miał też naruszyć obowiązek staranności w ten sposób, że nie uwzględnił interesu wnoszącej odwołanie, a jedynie podnoszony interes służby.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 19 września 2019 r. w sprawie T-153/17, FV przeciwko Radzie, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez FV

(Sprawa C-877/19 P)

(2020/C 77/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: FV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku z dnia 19 września 2019 r. (T-153/17);
- Orzeczenie zgodnie z żądaniami wnoszącej odwołanie sformułowanymi w pierwszej instancji, a co za tym idzie, stwierdzenie nieważności sprawozdań z oceny sporządzonych w odniesieniu do wnoszącej odwołanie za lata 2014 i 2015, przyjętych definitywnie w dniu 5 grudnia 2016 r.;
- Obciążenie Rady całością kosztów obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności sprawozdań z oceny za lata 2014 i 2015.

W ramach zarzutu odwołania wnosząca odwołanie podnosi, po pierwsze, naruszenie przez Sąd obowiązku przeprowadzenia kontroli i obowiązku uzasadnienia oraz przeinaczenie danych zawartych w aktach sprawy, a po drugie, naruszenie zasad zawartych w przewodniku przeprowadzania ocen, obowiązku uzasadnienia i obowiązku staranności, a także oczywisty błąd w ocenie.